

[Indenrigsministeren.]

har en national Fordelingsregel. Men maa jeg sige til det ærede Medlem, at den Andræske Metode er som Fordelingsregel overfor store Forsamlinger i Virkeligheden ganske forladt. Den D'Hondtske og den Andræske Metode fører til samme Resultat med Hensyn til de Mandater, som tildeles med fuld Kvotient, for de andre Mandater gælder det, at D'Hondt giver dem til de største Partier, Andræ til dem, der har de største Rester, hvilket for saa vidt er tilfældigt og kan hidrøre fra ganske uhyre minimale Stemmedifferencer. Den D'Hondtske Metode er endvidere i selve sit Princip, i selve sin Anvendelse saa overordentlig meget simplere end den Andræske og andre mig bekendte Fordelingsregler. Saa siger det ærede Medlem: Hvorfor anvender man da ikke straks den D'Hondtske Metode paa hele Landets Stemmetal for at afgøre, hvor mange Mandater hvert Parti skal have? — og dette, at man ikke gør det, udlægger det ærede Medlem med vænlig Elskværdighed derhen, at der er ogsaa en Træskhed fra min, fra Venstres Side. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at vil man først fordele paa Partiernes, saaledes som han ønsker, vil Tillægsmandaterne trække derhen, hvor Partierne er underrepræsenteret, uden Hensyn til om Landsdelen er over- eller underrepræsenteret, og Følgen deraf vil være, at man for at faa en rimelig landsdelsmæssig Fordeling maa fordele samtidig paa Partiernes og paa Landsdelen, saaledes som Tilfældet er i den nugældende Ordning. Her foreslaas de 25 netop fordelt paa Landsdelene, paa Omraaderne, for at sikre en ligelig Repræsentation indenfor disse, for at give dem de Repræsentanter, som Landsdelene har Krav paa i Tal, og de 15 Landsmandater er netop givet til Udligning af Mangler i Partiernes Repræsentation. Valgte man den af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller foreslaaede Fremgangsmaade, maatte man derfor, som nu, fordele paa Partiernes og Omraaderne under eet, og dertil anvende den Laguéske Metode. Det vil ikke være hensigtsmæssigt her at gøre Rede for denne Metodes teoretiske og praktiske Virkning, men eet tør jeg sige: at den er uhyre besværlig at anvende, og at en saadan Beregning vil blive, saaledes som ogsaa Tilfældet er i den nugældende Valglov, ganske uhyre uoverskuelig og ganske uforstaaelig for Vælgerne, medens Anvendelsen af den D'Hondtske Metode, som man gennem en Aarrække har benyttet ved Opgørelsen af

kommunale Valg, er et meget stort Antal Personer, som interesserer sig for disse Sager, vel bekendt.

Man har opholdt sig over, at Bornholm faar tildelt to Mandater; ogsaa her aner det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Venstres Træskhed og Havesyge. Lad mig sige til det ærede Medlem, at han ser virkelig Spøgelser ved højlys Dag. Det er for hine ædle naturligvis en Modbydelighed overhovedet at tangere slige kedelige Egenskaber, som de mener at kunne tillægge Regeringen og det Parti, hvorefter den er udgaaet. Men det ærede Medlem bør berolige sig: Bornholm har altid haft to Mandater, og det foreslaas nu, at den faar to Mandater. Efter Forslaget skulde Øen have 1,4 Mandat. Ved Fordelingen af de 105 Mandater paa de 120 Omraader maa nogle Rester forhøjes, og Bornholm maa forhøjes med Hensyn til Stemmetal, fordi den har den tredjestørste Rest. Hvis denne Forhøjelse ikke skete, vilde den Urimelighed indtræde, at Øens hidtidige Repræsentation halveredes, og Nedsættelsen vilde blive af ganske andre Dimensioner for dette Omraade end for noget som helst andet.

Men saa er der Lolland-Falster. Det, at denne Landsdel er udskilt som selvstændigt Omraade, er jo faldet ikke blot det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, men ogsaa andre ærede Ordførere stærkt for Brystet: her har man da endelig, om det har været tvivlsomt i andre Tilfælde, Beviset for, at Formaalet er at gøre sig uretmæssige Fordele. Det ærede Medlem Hr. P. Munch siger, at det er stridende mod Rimelighed, at et Parti kan faa Tillægsmandater, selv om det har faaet tilstrækkeligt gennem Kredsmandaterne. Ja, en saadan Betragtning lader sig forsvare, hvis man udelukkende fæster sin Opmærksomhed paa, at Partierne faar, hvad der tilkommer dem, og slet intet Hensyn er rede til at tage til Mandatfordelingen paa de enkelte Landsdele. Mener man at burde tage et saadant Hensyn, holder det P. Munch'ske Postulat ikke for en nærmere Prøvelse. Lolland-Falster har altid været noget for sig i politisk Henseende, uden nogen som helst organisationsmæssig Tilknytning til Sjælland, og efter min Opfattelse bør Landsdelen fortsat være et selvstændigt Omraade. Følgen vil ellers let kunne blive, at den Formodning, som bl. a. det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde sig til Talsmand for, om en Deling, en Udskilning fra Partierne under nyt Navn, selv om